Золототава камедь, то небесний жертовний укус.
Знов верстаєш дорогу разом із рудими пісками.
І лілея, мов жриця, ляга на святковий обрус,
І ошукана жертва обіцянок, марень й спокус,
Міста в"язень довічний власні розплутує драми.

Жадлива флейта мовчить.І маска ще довго у ніч не спада…
Ця музикальна маска з корони божистої королеви.
Нефритові коники. Над прірвою зірка рида
Роз"ятрує рану солодку, од пристрастей темних бліда.
І флейта мовчить.Її звуки, мов пір"я, уже нетутешньої меви.

Роз"єдна їх розмова про огром світів і ревність Творця.
Про ворожбу Посланців та побутовізм на види поділених риб, і на касти.
Про неефективніть журби, й свою великодню жагу…
Квіти також літають, якщо сформувати пергу…
В"язень міста палав, але надто страхався пояснень.

Золотава камедь просяйнула. І страх переходив у сум.
І слова не складалися вже у розмисливі речення,
А вино переклало раптово слова на холодну сльозу,
І на фресці вікна було видно: заходить на музику… Чи на грозу.
Флейта тихо збиралася на голос.
А це вже було небезпечно.

Наталя Дзюбенко-Мейс